

Čís. 11390.

Bylo-li nucené vyrovnání v konkursu potvrzeno před 1. srpnem 1931, nelze na ně použití předpisu § 163 zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., nýbrž jest je posuzovati podle ustanovení konkursního řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, R II 7/32.)

V konkursu o jmění dlužníka bylo dne 24. února 1931 potvrzeno nucené vyrovnání, jímž se dlužník zavázal zaplatiti věřitelům 35% pohledávek. Ježto dlužník nedodržel ujednané splátky, vedl vymáhající věřitel exekuci k vydobytí celé obživlé pohledávky. Soud první stolice povolil exekuci podle návrhu, rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil exekuci jen k vydobytí již dospělých splátek vyrovnací kvoty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Stěžovatelka připouští, že podle konkursního řádu ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák., neoživla celá pohledávka, nebylo-li v čas a řádně splněno nucené vyrovnání v konkursu, tak jak tomu bylo podle § 57 vyr. ř. v doslovu čl. III zákona ze dne 26. dubna 1923 čís. 99 sb. z. a n. při nesplnění soudního vyrovnání mimokonkursního. Že tomu tak, vyložil nejvyšší soud již v rozhodnutí čís. 10939 sb. n. s. Stěžovatelka má však za to, že jest v projednávaném případě použití ustanovení § 163 konk. řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., který spojuje tyto účinky za určitého předpokladu i s nesplněním vnuceného vyrovnání v konkursu, poněvadž prý jde o hmotněprávní účinky konkursu, kdežto čl. X uvozovacího předpisu k tomuto zákonu upravuje jen formální stránku konkursů zahájených před účinností nového zákona. Tento právní názor odporuje jasnému předpisu posléz uvedeného zákona, zejména čl. X, k němuž poukazuje stěžovatelka. V prvním odstavci tohoto článku nařizuje se povšechně, že konkursy, které byly prohlášeny přede dnem, kterého nabude tento zákon účinností, jest skončiti podle dosavadních předpisů. V druhém odstavci se stanoví výjimky z tohoto pravidla, totiž, kterých předpisů nového konkursního řádu jest použití i na konkursy zahájené již v den účinnosti tohoto zákona. Pod čís. 1 pak se uvádí jako taková výjimka, že platí ustanovení §§ 141 až 165 o nuceném vyrovnání, pokud nebylo vyrovnání přijato přede dnem, kdy tento zákon nabyl účinnosti. Neplatí tudíž toto výjimečné ustanovení, bylo-li vyrovnání přijato již před účinností nového zákona. Zákon čís. 64/1931 nabyl podle čl. XIV účinnosti za tři měsíce po vyhlášení (až na jediné ustanovení, o které tu nejde), tedy po 1. květnu 1931, kdy byl vyhlášen, takže účinnost nastala dnem 1. srpna 1931. Nucené vyrovnání bylo podle nenapadeného zjištění rekursního soudu potvrzeno

usnesením konkursního soudu ze 24. února 1931. Spadá tedy vyrovnání do doby před účinností zákona čís. 64/1931 a nelze na ně použítí předpisu § 163 tohoto zákona, nýbrž jest je posuzovati podle ustanovení konkursního řádu čís. 337/1914, jenž nemá obdobného předpisu, jak již bylo dovedeno. Rozlišování mezi normami hmotněprávními a předpisy formálními jest pro tento případ vzhledem k jasnému doslovu zákona bezvýznamné.

Čís. 11391.

Pro nárok vojína, vyslaného vojenskou správou na trať k odklizení sněhu, proti železničnímu eráru na náhradu škody podle zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., jest přípustný pořad práva.

Jde o příhodu v dopravě (§ 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.), projížděly-li lokomotivy rychlostí osobního vlaku po železniční trati, na níž za noci a za sněhové vichřice odstraňovali vojíní sních a na níž pro značně vysoké sněhové závěje nemohli se pracující muži před projíždějícími lokomotivami snadno ukrýti v bezpečí.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, Rv II 732/30.)

Žalobce, vojin pěšího pluku, byl vyslán s vojenskou asistencí na trať, by odklízěl navátý sních. Při tom byl projíždějící lokomotivou zachycen a poraněn. Náhradní nárok proti československému železničnímu eráru podle zákona o ručení železnic uznal procesní soud prvního stálice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka má zato, že žalobní nárok nelze uplatňovati pořadem práva, protože prý žalobce byl jako vojin z veřejnoprávních důvodů vojenskou správou poslán k odklizení sněhu na trati, že šlo tedy o veřejnoprávní činnost služební a nároky, které mu snad vznikly z této jeho činnosti, patří prý na pořad správní, nikoli však na pořad práva občanského. S tímto názorem odvolatelky nelze však souhlasiti. Jest zcela nerozhodné, z jakých důvodů se žalobce na trati octnul v době, kdy tudy přejížděl stroj. Onen veřejnoprávní poměr nečiní žalobce základem svého nároku, nepřichází zde tudíž v úvahu, jmenovitě také proto, že není zde žalován vojenský erár, nýbrž erár železniční. Proti tomu však žaloba neopírá se o skutečnosti zakládající nějaký poměr veřejnoprávní, nýbrž žalobce domáhá se v ní náhrady škody, opíraje se o skutečnosti, které chce míti podřaděny pod ustanovení zákona o ručení železnic čís. 27/69 ř. zák. po případě tvrdí přímé zavinění železnice, opírá se tedy o skutečnosti, jež mají býti posouzeny podle norem soukromého práva a uplatňuje tedy soukromoprávní nárok, o němž náleží rozhodnouti řádným soudům. Námitka nepřípustnosti pořadu práva nebyla tedy opodstatněna. Odvolání nelze však dáti za pravdu ani ve věci samé. Nelze o tom pochybovati, že v tom skutkovém ději, který žalobce činí základem svého nároku, jest spatřovati událost v dopravě, to jest nepravidelnost ležící mimo osobu zraněného žalobce. Událostí